

РЕШЕНИЕ

№ 475

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Ивайло Младенов
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело
№ 20221001000032 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба от Ц. М. Г., с която оспорва решение № 54 от 18.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 87/21 г., по описа на Видински окръжен съд, Гражданско отделение, с което съдът е признал за установено на основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, по отношение на Ц. М. Г. и П. Д. Д. дължат солидарно на „Банка „ДСК“ АД по силата на сключен договор за кредит № 551 от 02.03.2017 г., изменен и допълнен с анекс №1 от 18.06.2018 г. и анекс №2 от 19.09.2018 г. сумите както следва: 168 208.20 лв., главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 17.09.2019 г. до окончателното плащане на вземането, 1 791.83 лв., договорна лихва, дължима за периода 10.05.2019 г.-02.09.2019 г., 1 160.30 лв., наказателна лихва, дължима на основание чл.25, б.„б“ от договора за кредит за периода 10.06.2019 г.-02.09.2019 г., 462.12 лв., обезщетение за забава, дължимо на основание чл.25, б.„в“ от договора за кредит, за периода 03.09.2019 г.-16.09.2019 г., 412.75 лв., такси и разноси, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 17.10.2019 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд, осъдил е Ц. М. Г. и П. Д. Д. да заплатят солидарно на „Банка „ДСК“ АД сумата от 12 745.16 лв., съставляваща разноси в настоящето производство (3 471.58 лв.-държавна такса, 300 лв. – за вещо лице, 5002 лв. за особени представители на ответниците и 450 лв., юрисконсултско възнаграждение) и в заповедното производство по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд (3 471.58 лв.-държавна такса и 50 лв.-юрисконсултско възнаграждение).

В жалбата се твърди, че Видински окръжен съд е постановил едно необосновано и незаконосъобразно решение, като изцяло е възприел становището на ищцовата страна, без да обсъди направените от ответника възражения. В тази връзка твърди,

че към исковата молба липсват данни в какъв размер е усвоен кредита, които съобразно последния анекс е в размер на 253 400 лв., както и в какъв размер е погасен. В тази връзка твърди, че тези обстоятелства не са установени от заключението на назначената по делото ССЕ. Оспорва начина на връчване, като твърди, че на посочения адрес не е ясно дали е постоянен или настоящ адрес. В тази връзка цитира практика на ВКС по отношение на същността на предсрочната изискуемост и начина на установяването ѝ. В тази връзка твърди, че тези твърдения не са обсъдени от съда, който е възприел посоченото в исковата молба, поради което е постановил едно необосновано решение. Твърди, че съдът не е мотивирал извода си по възражението за погасяване по давност. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло атакуваното решение и вместо него постанови ново, с което да се отхвърлят претенциите.

Въззиваемата страна „Банка ДСК“ АД оспорва подадената въззивна жалба. Твърди, че същата е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Релевира доводи, че кредита е изцяло усвоен, ответниците са спрели плащанията си м.юни 2019 г., което изключва погасяването по давност на лихвите. Оспорва наведените твърдения за незаконосъобразно връчване на изявлението за предсрочна изискуемост, като твърди, че същата е връчено по установения ред на чл.47, ал.5 от ГПК от ЧСИ, които е проверил и двата адреса на ответницата. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да потвърди атакуваното като правилно и законосъобразно и претендира разноски.

С въззивна жалба П. Д. Д. оспорва решение № 54 от 18.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 87/21 г., по описа на Видински окръжен съд, Гражданско отделение, с което съдът е признал за установено на основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, по отношение на Ц. М. Г. и П. Д. Д. дължат солидарно на „Банка „ДСК“ АД по силата на сключен договор за кредит № 551 от 02.03.2017 г., изменен и допълнен с анекс №1 от 18.06.2018 г. и анекс №2 от 19.09.2018 г. сумите както следва: 168 208.20 лв., главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 17.09.2019 г. до окончателното плащане на вземането, 1 791.83 лв., договорна лихва, дължима за периода 10.05.2019 г.-02.09.2019 г., 1 160.30 лв., наказателна лихва, дължима на основание чл.25, б.“б“ от договора за кредит за периода 10.06.2019 г.-02.09.2019 г., 462.12 лв., обезщетение за забава, дължимо на основание чл.25, б.“в“ от договора за кредит, за периода 03.09.2019 г.-16.09.2019 г., 412.75 лв., такси и разноски, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 17.10.2019 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд, осъдил е Ц. М. Г. и П. Д. Д. да заплатят солидарно на „Банка „ДСК“ АД сумата от 12 745.16 лв., съставляваща разноски в настоящето производство (3 471.58 лв.-държавна такса, 300 лв. – за вещо лице, 5002 лв. за особени представители на ответниците и 450 лв., юрисконсултско възнаграждение) и в заповедното производство по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд (3 471.58 лв.-държавна такса и 50 лв.-юрисконсултско възнаграждение).

В жалбата се твърди, че решението се явява необосновано и незаконосъобразно, тъй като при постановяването му Видински окръжен съд не е обсъдил доводите на особените представители и изцяло е възприел становището на ищцовата страна. В тази връзка твърди, че съобщението за предсрочната изискуемост не е връчена редовно, тъй като е посочен само адреса, без да е уточнено дали това е постоянен или настоящ адрес. Цитира практика на ВКС по отношение на начина на връчване на съобщението и настъпването на предсрочната изискуемост. Твърди, че оглед на това връчване, предсрочната изискуемост не е настъпила, както и оспорва установяването на

обстоятелството, че кредита е усвоен в пълен размер. Твърди, че липсват мотиви относно възражението за погасяване по давност, а липсата на мотиви, водеща до необоснованост е абсолютно процесуална и материалноправна предпоставка за отмяната му. Ето защо моли съда постанови решение, с което да отмени атакуваното като незаконосъобразно и необосновано и вместо него постанови ново, с което да отхвърли претенциите като неоснователни.

Въззиваемата страна „Банка „ДСК“ АД оспорва подадената въззивна жалба. Твърди, че същата е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Релевира доводи, че кредита е изцяло усвоен, ответниците са спрели плащанията си м.юни 2019 г., което изключва погасяването по давност на лихвите. Оспорва наведените твърдения за незаконосъобразно връчване на изявлението за предсрочна изискуемост, като твърди, че същата е връчено по установения ред на чл.47, ал.5 от ГПК от ЧСИ, които е проверил и двата адреса на ответницата. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да потвърди атакуваното като правилно и законосъобразно и претендира разноски.

Съдът след като се съобрази с доводите изложени в молбата и обсъди събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори между страните, а се установява и от атакуваното решение № 54 от 18.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 87/21 г., по описа на Видински окръжен съд, Гражданско отделение, че съдът е признал за установено на основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, по отношение на Ц. М. Г. и П. Д. Д. дължат солидарно на „Банка „ДСК“ АД по силата на сключен договор за кредит № 551 от 02.03.2017 г., изменен и допълнен с анекс №1 от 18.06.2018 г. и анекс №2 от 19.09.2018 г. сумите както следва: 168 208.20 лв., главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 17.09.2019 г. до окончателното плащане на вземането, 1 791.83 лв., договорна лихва, дължима за периода 10.05.2019 г.-02.09.2019 г., 1 160.30 лв., наказателна лихва, дължима на основание чл.25, б.„б“ от договора за кредит за периода 10.06.2019 г.-02.09.2019 г., 462.12 лв., обезщетение за забава, дължимо на основание чл.25, б.„в“ от договора за кредит, за периода 03.09.2019 г.-16.09.2019 г., 412.75 лв., такси и разноски, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 17.10.2019 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд, осъдил е Ц. М. Г. и П. Д. Д. да заплатят солидарно на „Банка „ДСК“ АД сумата от 12 745.16 лв., съставляваща разноски в настоящето производство (3 471.58 лв.-държавна такса, 300 лв. – за вещо лице, 5002 лв. за особени представители на ответниците и 450 лв., юрисконсултско възнаграждение) и в заповедното производство по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд (3 471.58 лв.-държавна такса и 50 лв.-юрисконсултско възнаграждение).

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че между същите е сключен валиден договор за кредит № 551 от 02.03.2017 г., изменен и допълнен с анекс №1 от 18.06.2018 г. и анекс №2 от 19.09.2018 г., сключен между „Банка ДСК“ АД, в качеството на кредитодател и „Актив еко дивелъпмънт“ ЕООД, в качеството на кредитополучател, „Агро груп Видин“ ЕООД, Ц. М. Г. и П. Д. Д., в качеството на съдлъжници. По силата на така сключеният договор, ищецът е предоставил на кредитополучателя кредит за оборотни средства в размер на 25 500 лв., с възможност за предоговаряне на максималния размер на предоставения кредит, за цели подробно описани в договора. Съгласно чл. 1.2 от договора, максималният размер на предоставения кредит е предоговорен с последващи анекси, като е увеличен до 253 400 лв. В чл. 19.2 от същия е договорена солидарната отговорност на ответниците - Ц. М. Г. и П. Д. Д., наред с кредитополучателя за изпълнението на всички негови задължения.

Съгласно чл. 2 от договора, кредитът е предоставен под формата на кредитна

линия с краен срок за усвояване, респ. погасяване на всички задължения - 30.06.2018 г. (чл.3.1), с възможност за последващо продължаване. Първоначално договореният срок за усвояване, респ. за погасяване на задължения по договора е продължен с чл. 2 от анекс №1 до 30.09.2019 г.

От представеното извлечение от сметка № 24248156 се установява, че кредита е усвоен изцяло в рамките на срока по чл. 3.1 и съгласно условията, предвидени в договора. Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че към датата на депозиране на искова молба е настъпил и крайният падеж на задълженията по договора - 30.09.2019 г.

Видно от разпоредбата на чл.8, страните са постигнали съгласие за предоставения кредит кредитополучателя да заплаща годишна лихва, формирана от едномесечния СОФИБОР плюс договорена надбавка в размер на 3.8%, като размера на годишната лихва не може да бъде по-нисък от 4%. Съгласно чл.11.1 заплащането на лихвата се извършва ежемесечно до 10-то число от съответния месец. Размерът на дължимата възнаградителна лихва е променен, като съгласно чл.5 от анекс №2 от 19.09.2018 г., страните са постигнали съгласие размерът на лихвата да се формира от референтен лихвен процент 1M EURIBOR плюс договорна надбавка в размер на 3.8%, но не по-нисък от 3.8%. В чл.25, б. "б" от договора страните са постигнали съгласие, при неплащане на част или цялата дължима лихва от кредита в уговорения срок, кредитополучателя заплаща лихва върху размера на редовната главница, включваща договорната в т.8 лихва и надбавка за забава от 3 процентни пункта. Надбавката за забава се дължи за времето на забавата до окончателното плащане на дължимите суми или до предявяване на молба от кредитора за събиране вземането по съдебен ред. В чл.25, б. "в" от договора при настъпване на изискуемост на краен падеж или предсрочно, кредитополучателя е поел задължението да заплати лихва върху размера на цялата главница, включваща договорената в т.8 лихва и надбавка за забава от 7 процентни пункта.

В разпоредбата на чл.32 и следващите, страните са уговорили дължимите от кредитополучателя и солидарните длъжници такси и разноски - годишна такса управление в размер на 0.5% за цели срок на кредита (чл.32.1, б. "а"). Видно от приложеното по делото извлечение от сметка, кредитополучателя не е заплатил дължимата такса управление, начислена на 18.06.2019 г., в размер на 316.75 лв.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че поради неизпълнение от кредитополучателя и солидарните длъжници, кредита е обявен за предсрочно изискуем. Уведомлението до ответника П. Д. Д. е връчено на 03.09.2019 г. на основание чл. 47, ал. 1 във вр. с ал. 5 от ГПК, чрез ЧСИ С. Н., което се установява и от приложената по делото покана от 11.07.2019 г., удостоверителните изявления върху същата от длъжностно лице-призовкар, 2 броя уведомления до чл.47 от ГПК до ответника, справка от НБД „Население“, удостоверяваща постоянния и настоящ адрес на ответника.

Уведомлението до ответника Ц. М. Г. е връчено на 03.09.2019 г. на основание чл. 47, ал. 1 във вр. с ал. 5 от ГПК, чрез ЧСИ С. Н., което се установява от приложената по делото покана от 11.07.2019 г. и удостоверителните изявления върху същата от длъжностно лице-призовкар, 2 броя уведомления по чл.47 от ГПК, справка от НБД „Население“, удостоверяваща постоянния и настоящ адрес на ответника.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че със заявление от 18.09.2019 г. ищецът е поискал издаването на заповед за изпълнение и изпълнителен лист за дължимите и изискуеми вземания по договор за кредит № 551 от 02.03.2017 г., анекс №1/18.06.2018 г., договор за встъпване в дълг, Анекс №2/19.09.2018 г. Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че по образуваното частно гражданско дело на 17.10.2019 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист, по силата на която длъжниците „Агро груп Видин“ ЕООД, „Актив еко дивелъпмънт“ ЕООД, Ц. М. Г. и П. Д. Д. са осъдени да

заплатят солидарно на „Банка ДСК“ АД, сумите както следва: 169 752.19 лв. - главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 17.09.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, 1 791.83 лв.-договорна лихва, дължима за периода от 10.05.2019 г. - 02.09.2019 г. вкл., 1 160.30 лв. - наказателна лихва, дължима на основание чл. 25, б. „б“ от договора за кредит за периода от 10.06.2019 г. до 02.09.2019 г. вкл., 462.12 лв. - обезщетение за забава, дължимо на основание чл. 25, б. „в“ от договора за периода от 03.09.2019 г. до 16.09.2019 г. вкл., 412.75 лв. такси и разноски, 3 471.58 лв. разноски за платена държавна такса и 50.00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че на 18.01.2021 г. на ищеца са връчени указания за предявяване на установителни искиове, с оглед връчването на заповедта за незабавно изпълнение по реда на чл.47, ал.5 от ГПК на ответниците Ц.Г. и П.Д..

От заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните се установява, че общия размер на усвоените суми по договор за кредит № 551/02.03.2017 г. е в размер на 253 400 лв., към 03.09.2019 г. са просрочени вноски за договорка лихва в размер на 1 379.71 лв. В заключението си вещото лице е констатирало, че към 03.09.2019 г. са просрочени още три вноски с падежи 10.06.2019 г., 10.07.2019 г., 10.08.2019 г., които са в размер на 1 379.71 лв. При извършената проверка на първичната счетоводна документация вещото лице е констатирало, че към 17.09.2019 г. общо изискуеми и непогасени задължения са в размер на 173 579.19 лв., от които: главница в размер на 169 752.19 лв., договорна лихва за периода от 10.05.2019 г. до 02.09.2019 г. в размер на 1 791.83 лв., наказателна лихва чл.25, б. "б" за периода от 10.06.2019 г. до 02.09.2019 г. в размер на 1 160.30 лв., обезщетение за забава по чл.25, б. "в" за периода от 03.09.2019 г. до 16.09.2019 г. в размер на 462.12 лв., такси и разноски в размер на 412.75 лв. В заключението си вещото лице е отразило, че на 20.11.2019 г. е погасена частично главницата със сумата 1 543.99 лв. чрез извършено плащане по изп.д. № 158/19 г. След направени изчисления вещото лице твърди, че към 04.10.2021 г. общо изискуеми и непогасени задължения са в размер на 216 838.11 лв., от които: главница в размер на 168 208.20 лв., договорна лихва за периода от 10.05.2019 г. до 02.09.2019 г. в размер на 1 791.83 лв., наказателна лихва по чл.25, б. "б" за периода от 10.06.2019 г. до 02.09.2019 г. е в размер на 1 160.30 лв., обезщетение за забава чл.25, б. "в" за периода от 03.09.2019 г. до 16.09.2019 г. в размер на 462.12 лв., такси управление, начислени към 18.06.2019 г. в размер на 316.75 лв.

В обясненията си вещото лице твърди, че към договора няма погасителен план, кредитът се предоставя под формата на кредитна линия по продукт „Кредитна линия за авансово финансиране на схеми и мерки за директни плащания, както и че при такъв тип кредит „Кредитна линия“, няма стандартен погасителен план, тъй като по него се заплаща лихва единствено върху ползваната и непогасена част от усвоената главница.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

С атакуваното решение № 54 от 18.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 87/21 г., по описа на Видински окръжен съд, Гражданско отделение, съдът е признал за установено на основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, по отношение на Ц. М. Г. и П. Д. Д. дължат солидарно на „Банка „ДСК“ АД по силата на сключен договор за кредит № 551 от 02.03.2017 г., изменен и допълнен с анекс №1 от 18.06.2018 г. и анекс №2 от 19.09.2018 г. сумите както следва: 168 208.20 лв., главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 17.09.2019 г. до окончателното плащане на вземането, 1 791.83 лв., договорна лихва, дължима за периода 10.05.2019 г.-02.09.2019 г., 1 160.30 лв., наказателна лихва, дължима на основание чл.25, б. „б“ от договора за кредит за периода 10.06.2019 г.-02.09.2019 г., 462.12 лв., обезщетение за забава, дължимо на основание чл.25, б. „в“ от договора за кредит, за периода 03.09.2019 г.-16.09.2019 г., 412.75 лв., такси и разноски, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 17.10.2019 г. и

изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд, осъдил е Ц. М. Г. и П. Д. Д. да заплатят солидарно на „Банка „ДСК“ АД сумата от 12 745.16 лв., съставляваща разноси в настоящето производство (3 471.58 лв.-държавна такса, 300 лв. – за вещо лице, 5002 лв. за особени представители на ответниците и 450 лв., юрисконсултско възнаграждение) и в заповедното производство по ч.гр.д. № 2 657/19 г. по описа на Видински районен съд (3 471.58 лв.-държавна такса и 50 лв.-юрисконсултско възнаграждение).

По допустимостта и основателността на подадените въззивни жалби:

По отношение на допустимостта на подадените въззивни жалби, настоящият състав намира, че същите са процесуално допустими, като подадени от оправомощени лица и в установените от закона срокове. Атакуваното решение е валидно и допустимо. Разгледани по същество, настоящия състав намира, жалбите за неоснователна по следните съображения:

Наведените от въззивниците основания за незаконосъобразност на атакуваното решение са: неустановяване на размера на усвоения кредит, липсата на надлежно връчване на съобщението за предсрочната изискуемост на кредита, както и необсъждане на въведеното възражение за погасяване по давност на задълженията.

Относно предмета на делото в производството по иск по реда на чл. 422, ал.1 ГПК в мотивите към т. 18 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по Тълкувателно дело № 4/2013 на ОСГТК, ВКС, се приема, че предмет на делото по установителния иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК е вземането, основано на представения документ - извлечението от счетоводните книги на банката за вземане, произтичащо от договор за кредит, в който размерът и изискуемостта са определени от страните при сключването му. Ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание. Целта на заповедното производство, продължение на което е производството по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, е да се реализират по облекчен ред правата на кредитора. Положението на кредитора не следва да бъде по - неблагоприятно вследствие иниципирането на заповедно производство, отколкото, ако той направо бе предявил осъдителен иск за вземането си по общия ред. Съответно не би следвало при развиващото се в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 - 3 ГПК исково производство, пред банката като кредитор с вземане по чл. 417, т. 2 ГПК да съществуват пречки да получи по всяка от въведените със заявлението претенции - главница, възнаградителни лихви, лихви за забава, неустойки, такси и други суми, чието възникване и изискуемост са доказани в исковото производство, стига тези суми да са в рамките на посочените в заявлението размери. Доколкото предметът на делото по иска по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК е вземането по представения документ по чл. 417, т. 2 ГПК - извлечение от счетоводните книги, в което съгласно изричното изискване на чл. 60, ал. 2 ЗКИ (ред. ДВ, бр. 59/2016 г.) следва да е посочен броят на вноските, които не са издължени на договорените дати за плащане или са частично погасени, както и общият размер на просрочената сума, няма пречка вземането да се признае за съществуващо в размер на тези

вноски, в случаите, когато не е обявена предсрочна изискуемост.

Като неоснователно следва да се възприеме наведеното твърдение във въззивните жалби, че по делото липсват доказателства относно размера на усвоената част от предоставеният кредит. Видно от заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза усвоеният размер на предоставеният кредит е сумата от 253 400 лв., което обстоятелство вещото лице е установило не само от представеното извлечение от сметка, но и след справка с първичната счетоводна документация, находяща при ищеца.

Като неоснователно следва да се възприеме и наведеното твърдение за липса на предсрочна изискуемост на кредита, с оглед твърдяната от въззивниците нередовност при връчване на съобщението за предсрочна изискуемост. Предсрочната изискуемост на вземането по договора за кредит променя изискуемостта на вноските, които не са подлежали на изпълнение преди датата на настъпването ѝ, но няма за последица изменение на основанието, от което произтича вземането. Вноските с падеж преди датата на настъпване на предсрочната изискуемост и вноските, станали предсрочно изискуеми, са вземания, възникнали на едно и също основание - договора за кредит. По тези съображения позоваването на предсрочната изискуемост не е определящо за основанието на претенцията, предявена по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Правното основание, на което се претендира изпълнение и на вноските с настъпил падеж, и на предсрочно изискуемата главница, е сключеният договор за кредит. Предсрочната изискуемост е подвид на изискуемостта, която имплицитно се предпоставя от всяка претенция за съществуване на определено вземане, а изискуемостта е възможността на кредитора да иска изпълнение на задължението. В този см. тълкувателните мотиви на т.1 от ТР № 8 от 02.04.2019 г. по тълк.д. № 8/2017 г., ОСГТК на ВКС.

Видно от обстоятелствената част на въззивните жалби ответниците твърдят, че приложените по делото съобщения, връчени чрез ЧСИ, с които банката-ищец е направил кредита предсрочно изискуем не са връчени редовно. Липсва спор, че съобщенията (покана) до ответниците са връчени чрез ЧСИ С. Н., рег.№ *** от КЧСИ по реда на чл.47 от ГПК. В разпоредбата на чл. 43 ЗЧСИ е предвидена възможност на ЧСИ лично или чрез негов служител да връчва призовки, съобщения и книжа при условията и по реда на чл. 37-58 ГПК, вкл. и чрез залепване на уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК в редакцията на ДВ, бр.86 от 2017 г. Редовността на такова връчване се предпоставя от надлежното извършване на всички законоустановени процесуални действия. Съгласно разпоредбата на чл. 47, ал. 1 и ал. 2 ГПК, във вр. с чл. 43 ЗЧСИ, когато ответникът в продължение на един месец не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, връчителят пуска уведомление и в нея. Невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения адрес се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден. Това правило не се прилага, когато връчителят е събрал

данни, че ответникът не живее на адреса, след справка от управителя на етажната собственост, от кмета на съответното населено място или по друг начин и е удостоверил това с посочване на източника на тези данни в съобщението. В уведомлението се посочва, че книжата са оставени в канцеларията, когато връчването става чрез служител на съда или частен съдебен изпълнител, съответно в общината, когато връчването става чрез неин служител, както и че те могат да бъдат получени там в двуседмичен срок от залепването на уведомлението. В конкретния случай, видно от приложените по делото покани до ответниците, при извършване на връчването служителят на ЧСИ е изпълнил задълженията преди на залепи уведомление. При извършено посещение на посочения от ищеца адрес, длъжностното лице е констатирало, че длъжниците на живеят на посочения адрес. Сведението е предоставено от съсед, които са посочили и адреса, на който живеят същите. ЧСИ е извършил служебна справка в регистъра за населението и след установяване на вписания постоянен и настоящ адрес (в конкретния случай същите съвпадат) е извършил три посещения на адреса, с интервал от една седмица между всяко от тях. След това длъжностното лице е залепило съобщение по чл.47 от ГПК, в което е посочило, че същото е залепено на порталната врата, на адреса липсва пощенска кутия, както и че поради заключването на порталната врата няма достъп до вратата на жилището. С оглед на изложеното настоящия състав намира, че въведеното възражение относно нередовност на връчването на съобщението за предсрочната изискуемост е неоснователно.

Като неоснователно следва да се възприеме и третото наведено основание за незаконосъобразност на атакуваното решение – необсъждане на въведеното възражение за погасяване по давност на вземането. Така въведеното твърдение не се подкрепя от доказателствата по делото и постановеното решение. С оглед на установеното връчване на съобщението за предсрочната изискуемост на ответниците и доказателствата за подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение, настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд относно неоснователността на въведеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност. В отговорите на исковата молба ответниците, чрез назначените особенни представители правят общо възражение за изтекла погасителна давност „ по чл.110 и следв. от ЗЗД“. Макар и общо направено, настоящият състав намира, че същото следва да бъде разгледано. Възражението е неоснователно по следните съображения:

Няма спор в съдебната практика, че вземанията за главница по договора за кредит не са периодични и се погасяват с 5-годишна давност, а вземанията за лихви- с 3-годишна давност. Предсрочната изискуемост на всички вземания по процесния договор за банков кредит е настъпила с получаването от ответниците на волеизявлението на банката-кредитор, обективизирано в приложените покани. От този момент започва да тече и погасителната давност.

В т. 14 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС (относно приложението на чл. 116 б. В ЗЗД при молба за издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание по чл. 242 ГПК - отм.) се правят разяснения, че сега

действащият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането по чл. 422, ал. 1 ГПК, като предявяването му има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл. 415, ал. 1 ГПК. Видно от указанията, дадени с ТР № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 9, с разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК (съгласно която искът за установяване съществуването на вземането се смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение), е създадено изключение от общото правило на чл. 125 ГПК относно момента на предявяване на иска и възникване на съответните правни последици (вкл. прекъсване и спиране на давността). От доказателствата по делото се установява, че съобщението до ответниците, с което банката ги е уведомила за предсрочната изискуемост са достигнали до тях на 03.09.2019 г., поради което предвидената погасителна давност не е изтекла.

По изложените съображения настоящият състав намира, че атакуваното решение следва да се потвърди като правилно и законосъобразно, на твърдените във въззивните жалби основания.

По отношение на претендирани разноси в настоящето производство съдът намира, че такива се дължат на въззиваемата страна, поради което въззивниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата от 450 лв., юрисконсултско възнаграждение и сумата от 2 501 лв., представляваща разноси.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 54 от 18.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 87/21 г., по описа на Видински окръжен съд, Гражданско отделение, като **правилно и законосъобразно**.

ОСЪЖДА Ц. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, обл. ***, ул. „****“ №*, ет. *, ап. * и П. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, обл. ***, ул. „****“ №* да заплатят на „Банка ДСК“ ЕАД, ЕИК 121830616 сумата от 450 (четиристотин и петдесет) лв. и сумата от 2 501 (две хиляди петстотин и един) лв., представляваща разноси пред настоящата инстанция, на основание чл.78 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му до страните пред Върховния касационен съд, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____